

Здоровий харч...

Олег Паламарчук

Прийшов найматися парубок до пана на роботу. Ноги босі, під подертою сорочкою на тілі всі ребра можна поррахувати.

— Візьміть, — просить бідолаха.

— Ну, добре, — дав згоду пан, — будеш мені вівці пасти. А плата така: у кінці року скільки овець перекинеш через огорожу моєї садиби — всі твої.

Глянув хлопчина — високий паркан, але що мав робити — жити треба із чогось.

Кожного дня від сутінків до сутінків пас наймит отару. На харчування пан не скупився: хліб, пампушки, та й курочка в неділю, а на свята ще й чарочка. Рік промайнув швидко, підійшов час розрахунку.

— Що ж, — посміхнувся пан, — бери вівцю, яка на тебе дивиться, тільки ж гляди — не надірвись.

Хлопчина і так і сяк брався — але де там вівцю і підкинути!

З нічим і пішов від пана.

Іде шляхом, плаче. Назустріч йому старший чоловік тягне вола з соломою, сам замість коняки впрягся. Поділився з ним невдаха горем:

— Жодної вівці не зміг перекинути.

— А що ти їв протягом року?

— Білий хліб, пампушки, курятинку, і пивом частував пан, не скупився.

— О, брате, від такого харчу сили не будеш мати, їси делікатеси — то й сам делікатний робишся. Чорний хліб, сало, бринза, цибуля, часник, редька — ось наша селянська їжа, від неї наш рід такий міцний.

Повернувся хлопець знову до пана служити на тих же умовах. Від панського харчу відмовився, а їв, що йому селянин порадив.

За рік наймита не впізнати — мов дуб. Вхопив найбільшу вівцю — і через паркан. Другу, третю...

— Може, для піднесення духу кварту горілки вип'єш? — вибігла з хати занепокоєна господиня.

— Е, ні, — розгадав лукавство наймит. — Якщо пити, то лише чисту джерельну воду: і сам робишся чистий та здоровий як вода.